మొదటి రాత్రి

మిస్. కె. మధుబాల

అతడు కారాపి కిందకు దిగాడు. అద్దాలు పైకెత్తి, తలుపులు మూశాడు. హుషారుగా అతడు మెరీనా హోటల్లోకి నడిచాడు.

కొంచెం దూరంలో నుంచుని ఆమె అతడివంక చూసింది. కళ్ళు చిట్లించి ఆమె హోటల్లోకి నడిచింది.

విశాలమైన హాల్లో యాభై టేబుల్సుపైన వున్నాయి. ప్రతి టేబుల్ దగ్గరా నాలుగు కుర్చీలున్నాయి.

ఎస్.పి. పాట శ్రావ్యంగా వినపడ్తోంది. వయ్యారంగా అడుగులేస్తూ ఆమె నలువైపులా చూసింది.

అతడు ఒంటరిగా ఒక టేబుల్ దగ్గర కూర్చుని ఏదో ఆంగ్ల పత్రిక చూస్తున్నాడు. అతడి పక్కనుంచి మెల్లిగా నడిచిందామె.

పత్రిక చూడ్డం మాని ఆమెకేసి అతడు ఓరగా చూశాడు. సమీపంలో వున్న టేబుల్ దగ్గర ఆమె కూర్చుంది.

అతడా మెవైపు సూటిగా చూశాడు. చాలా అందంగా వుందామె. బంగారంలాంటి శరీరం. పెద్దకళ్ళు. మెళ్ళో ఒంటిపేట గొలుసుంది. చెవులకు కమ్మలున్నాయి. నీలం రంగు మైసూరు సిల్కు చీర ఆమె ధరించింది.

ఎడం చేతికి చిన్న వాచ్ వుంది. టేబుల్ మీద ఎర్రటి హేండ్ బాగ్ వుంది. అతడి చూపు టేబుల్ కిందకు వెళ్ళింది. నీలంరంగు స్లిప్పర్సులో వున్నాయి ఆమె పాదాలు.

బేరర్ కాఫీ తెచ్చి అతడి ముందు పెట్టాడు. కాఫీ కలుపుకుంటూ అతడామెవైపు మళ్ళా చూశాడు.

ఎందుకో ఆమె నవ్వింది. కనురెప్పలు చిట్లించింది. అతడు కాఫీ తాగడం ప్రారంభించాడు. బేరర్ తో ఆమె యేదో చెప్తోంది. ఆ సమయంలో ఆమెవైపు నాళ్ళా చూస్తూ వుండిపోయాడు.

బేరర్ కదిలాడు. అతడు తనవైపు చూస్తున్నాడని ఆమె గుర్తించింది. అతడినిచూసి నవ్వుకుంది.

అతడి మెదడులో ఆలోచనలు సాగుతున్నాయి. ఆమె ఎవరో తను తెల్సుకోవాలి!

కాఫీ తాగడం పూర్తయింది. బేరర్ బిల్లు తెచ్చాడు. అతడు చెల్లించలేదు. మరో కాఫీ ఆర్డరిచ్చాడు.

సమీపంలో కూర్చుని ఆమె ఐస్ క్రీమ్ తింటోంది. కాస్సేపయ్యాక బిల్లు చెల్లించి ఆమె వయ్యారంగా బయటకు నడిచింది.

అతడు బేరర్ ని పిల్చాడు. కాఫీతో బేరర్ వచ్చాడు. అతడు బిల్లు చెల్లించాడు.

"ఆ కాఫీ నువ్వు తాగు!" అని బేరర్ తో చెప్పి వేగంగా బయటకు వెళ్ళాడు.

కారుపక్క నిలబడి నలువైపులా చూశాను. కొంచెం దూరంలో వున్న బస్టేండువైపు ఆమె వెళ్తోంది.

అతను కారును బస్టేండువైపు పోనిచ్చాడు. ఆమె ఒంటరిగా నిలబడి వుంది.

అతడి మెదడులో రాకెట్లలా ఆలోచనలు దూసుకు పోతున్నాయి. కారును పోనిచ్చి ఆమె పక్కనే ఆపాడతను.

“హలో!” అన్నాడతను ఆమెవైపు చూస్తూ.

నవ్వుతూ ఆమె కారు కిటికీలోంచి అతడివైపు చూసింది.

“గెటిన్, కావలసినచోట మిమ్మల్ని దింపుతాను” అన్నాడతను.

అతడి పక్కనే కూర్చుని ఆమె తలుపు మూసింది. అతడు కారును పోనిచ్చాడు. ఆమె అతడివైపు కోపంగా చూసింది.

“నా పక్క మీరు కారు ఆపగానే నవ్వుతూ దగ్గర కొచ్చాను. ఎందుకో తెలుసా?”

“మీరే చెప్పండి!”

“ఇదంతా చూసి బస్టేండులో వుండేవాళ్ళు అనుమానించకుండా వుండేందుకు! నా నవ్వుని చూసి మీరు నాకు తెలిసినవారని వాళ్ళు అనుకుంటారు” అందామె.

“బస్టేండులో నుంచునేవాళ్ళు ఏమనుకుంటేమనకేం?” అన్నాడతను.

అతడివైపు ఆమె ఓరగా చూసింది.

“మీకేం, మీరు మొగాళ్ళు. ఆడపిల్లలు జాగ్రత్తగా వుండాలి” అందామె.

అతను కారును పోనిస్తున్నాడు. అతడి కళ్ళు ఆనం

దంతో మెరుస్తున్నాయి. అతడు ఓరగా ఆమెవైపు చూశాడు.

"నీ పేరు?"

"వసంత."

"నా పేరు రంజిత్."

కొంతసేపు ఇద్దరూ నిశ్శబ్దంగా వుండిపోయారు.

"నువ్వు ఎక్కడికెళ్ళాలి?"

"ఇండో యూరోపియన్ కంపెనీ ఆఫీసుకి."

"అక్కడ పనిచేస్తున్నావా?"

"లేదు. ఇంటర్వ్యూకి పిల్చారు."

"ఎన్నింటికి వెళ్ళాలి?"

"రెండింటికి."

అతడు టైమ్ చూశాడు.

"ఇంకా చాలా టైముంది. నీతో ఎంతో మాట్లాడాలి" అన్నాడతను.

"చెప్పండి" అందామె.

"కారు నడుపుతూ చెప్పడం కష్టమైన పని."

"అయితే కారు ఆపండి మాట్లాడుదాం."

ఒక పార్కులోకి అతడు కారును పోనిచ్చాడు. నిద్ర గన్నేరు చెట్టుకింద కారును ఆపి ఆమెవైపు తిరిగాడు.

"కారులో కూర్చుంటే గాలి రాదు. చెట్టుకింద కూర్చుందాం" అందామె.

"ఫైన్" అని అతడు దిగాడు.

ఇద్దరూ చెట్టుకింద పక్కపక్కనే కూర్చున్నారు. పార్కులో ఎవ్వరూ లేరు. అతడామె కళ్ళలోకి ప్రేమతో చూశాడు.

"వసంతా, నువ్వు చాలా అందంగా వున్నావు. నిన్ను

చూసినప్పటినుంచీ నేను నీ గురించే ఆలోచిస్తున్నాను."

ఆమె కిలకిల నవ్వింది. కొమ్మ మీదున్న పక్షి ్రశావ్యంగా కూసింది.

అతడు పైకిచూశాడు. పైనున్న రామచిలుక కూస్తూ ఎగిరిపోయింది. తన పక్కనున్న యువతి ఎగిరిపోకుండా తను జాగ్రత్తపడాలి!

"ఇంటర్‌వ్యూకోసం యింత తొందరగా యెందుకొచ్చావు?" అడిగాడతను.

"మిమ్మల్ని కల్సుకోడానికేమో!" అందామె కొంటెగా.

"యూ ఆర్ రైట్!"

"నేను తొందరగా యిల్లు వదలిపెట్టడానికి మరో కారణం కూడా వుంది. మామయ్య వస్తానన్నాడు. నన్ను పెళ్ళాడాలని అతడి ఆశ. కాని అతనంటే నా కిష్టంలేదు. అమ్మా, నాన్నా నా మాట వినరు. మామయ్య బియ్యం వ్యాపారంలో లక్షలు గడిస్తున్నాడు. అతడినే నేను పెళ్ళాడాలంటారు."

"నీ తలిదండ్రులు నిన్ను ఫోర్స్ చెయ్యకూడదు" అన్నాడతను.

"నాన్న చదువుకోలేదు. కలప వ్యాపారంలో లక్షలు గడించాడు. జీవితంలో ముఖ్యమైనది డబ్బని వాళ్ళ అభిప్రాయం. నా యింట్లో వుండడానికే నాకు భయమేస్తోంది!"

"ఇదంతా విని చాలా బాధ పడుతున్నాను. నీకేం కావలసినా చేయడానికి సిద్ధంగా వున్నాను" అన్నాడతను.

ఆమె మౌనంగా అతడివైపు చూసింది. ఆమె కళ్ళమ్మట నీళ్ళు జలజల కారాయి.

"వసంతా! ఏడవకు, ప్లీజ్!"

"నన్ను అర్థం చేసుకునే మీలాంటి మనిషి కనిపించి నందుకు ఆనందంతో ఏడుస్తున్నాను" అందామె.

జేబురుమాలుతో ఆమె కన్నీళ్ళను తుడిచాడతను.

"వసంతా, ఐ లవ్ యూ! ఈ క్షణంనుంచి నిన్ను వదలను" అన్నాడతను.

"మీ గురించి తెలిస్తే నాన్న నా తోలు ఒల్చేస్తాడు" అందామె భయంగా.

"మన ప్రేమ విషయం నీ తలిదండ్రులకు చెప్పకు."

ఆమె అతడివంక తీక్షణంగా చూసింది.

"నన్ను వెంటనే పెళ్ళాడి మీ యింటికి తీసుకుపొండి. అటుపైన నా తలిదండ్రులు ఏం చేసినా నేను కేర్ చెయ్యను" అందామె.

అతడామె చెయ్యి పట్టుకొని, పైకెత్తి వేళ్ళను ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

"వసంతా, నా అక్కయ్య పెళ్ళి ఎప్పుడో అయిపోయింది. అమ్మా, నాన్నా చాలా మంచివాళ్ళు. నిన్ను తీసుకెళ్ళి వాళ్ళకు చూపిస్తాను. వాళ్ళు చాలా సంతోషిస్తారు" అన్నాడతను.

"మీలా మా అమ్మా, నాన్నలకు మిమ్మల్ని నేను పరిచయం చేయలేను. ఏదైనా తెలిస్తే మన పెళ్ళిని ఆపడానికి నాన్నా, మామయ్యా సాయశక్తులా ప్రయత్నిస్తారు" అందామె.

"వాళ్ళకు తెలియకుండా మనం పెళ్ళి చేసుకుందాం. తర్వాత తెలిశాక వాళ్ళు ఏమీ చెయ్యలేక నోరు మూసుకుంటారు" అన్నాడతను.

ఆమె హుషారుగా లేచి నిలబడింది. "మీ గురించి

చెప్పండి" అందామె.

"నేను గాడ్రెజ్ కంపెనీలో ఇంజనీరుగా పని చేస్తున్నాను. నెలకు 3500 జీతం వస్తుంది. ఇక్కడ ఒక యిల్లు కొని నాన్న నాకిచ్చాడు. అమ్మా, నాన్నా పల్లెటూర్లో వుంటారు. నాతో వుండరు. ప్రస్తుతం యిక్కడున్నారు" అన్నాడతను.

అతడు సిగరెట్ వెలిగించాడు. ఆమె అతడివైపు కొంటెగా చూసింది.

"ఈ సిగరెట్ కాక, యితర వైసెస్ ఏమైనా వున్నాయా?"

అతడామె వంక చూస్తూ వుండిపోయాడు.

"నిజం చెప్పండి! నా దగ్గర యేదీ దాచకండి" అందామె.

"అప్పుడప్పుడు విస్కీ సేవిస్తూ వుంటాను."

"ఆడపిల్లల్ని వెంటాడుతూ వుంటారా?"

"ఆ అలవాటు లేదు నాకు. నిన్ను వెంటాడిన మాట నిజమే. మరెవరి వెనకా నేను వెళ్ళలేదు."

ఆమె టైము చూసింది.

"ఇంటర్వ్యూకి వెళ్ళాలి" అందామె.

అతడామె వంక నవ్వుతూ చూశాడు.

"వసంతా, యింటర్వ్యూకి వెళ్ళొద్దు దాన్ని గురించి మర్చిపో! నన్ను పెళ్ళాడాక నువ్వు యే వుద్యోగం చేయనక్కర లేదు."

"ఒకవేళ మన పెళ్ళి కాకపోతే!"

"ఎవ్వరూ మన పెళ్ళిని ఆపలేరు. నేను రాయిలాంటి మనిషిని. ఎవ్వరికీ లొంగను. నీ కోసం ఎందాకైనా ఎది

రించి ఓడిస్తాను."

"ఫిలిం హీరోలా!" అందామె నవ్వుతూ.

"నువ్వు పక్కనుంటే నేను ఫిలిం హీరోనే!" అన్నాడతను సగర్వంగా.

వెనుకనుంచి అతడి వీపుమీద తన రొమ్ములను ఆనించి మోకాళ్ళమీద కూర్చుని వెనుతిరిగిన అతడి ముఖాన్ని చూసిందామె. మెల్లిగా వాళ్ళ పెదిమలు అతుక్కున్నాయి.

ఆమె ముందుకొచ్చి అతడి కెదురుగా కూర్చుంది. అతడివైపు చూస్తూ వుండిపోయింది.

"ఏమిటలా చూస్తున్నావు?"

"నాకు కలల్లో ఒక యువకుడు కనిపిస్తూ వుండేవాడు. అతడికీ, మీకూ బాగా పోలిక లున్నాయి" అందామె.

"నా భార్యగా కాబోయే యువతి నా కెన్నడూ కలలో కనపడలేదు. నా కళ్ళముందే ఆమె ప్రత్యక్షమైంది!"

"మీరు గొప్పవారు లెండి" అందామె అతడివైపు వెక్కిరింపుగా చూస్తూ.

"హోటల్ కెళ్ళి టిఫిన్ తిందాం, పద" అన్నాడతను.

ఇద్దరూ కార్లో కూర్చుని తలుపులు మూశారు. అతడు కారును పోనిచ్చాడు.

"నాకు ఆకలిగా లేదు" అందామె.

"ఇప్పుడు రెండు అవుతోంది. ఎప్పుడు భోజనం చేశావు?" అడిగాడతను.

"పదింటికి. మా యింట్లో పొద్దుట టిఫిన్ తినరు. కాఫీ

మాత్రం మూడు, నాలుగుసార్లు తాగుతారు. మధ్యాహ్నం మూడింటికి టిఫిన్ తింటారు."

"నీ టిఫిన్ టైమ్ దగ్గరవుతోంది."

ఫుడ్ లాండ్స్ కాంపౌండులోకి కారు పోనిచ్చి అతడు ఆపాడు. ఏర్ కండిషండ్ రెస్టారెంట్ లోకి యిద్దరూ వెళ్ళి కుర్చీల్లో కూర్చున్నారు.

అతడామె కళ్ళలోకి చూశాడు.

"నిన్ను కలుసుకున్న యీ రోజుని నే నీ జీవితంలో మరువలేను" అన్నాడతను.

"ప్రతిరోజూ యిలాగే గడవాలని నా ప్రార్థన" అందామె.

"మనం సెలబ్రేట్ చేసుకుందాం!"

"ఇక్కడా, యీ టిఫిన్ తినా?" ప్రశ్నించిందామె.

"ఇక్కడ టిఫిన్ బాగుంటుంది" అన్నాడతను.

హోటల్ బాయ్ రాగానే అతడు పెద్ద ఆర్డరు యిచ్చాడు. ఆమె చెయ్యిని మెల్లిగా నిమిరాడు.

ఆ సమయంలో ఏర్ కండిషండ్ హాల్లో ఎక్కువమంది లేరు.

"వసంతా!"

"చెప్పండి," అందామె.

"టిఫిన్ తిన్నాక ఇక్కడినుండి బాపాలాల్ షాపుకు వెళ్దాం. అక్కడ నీ కోక వుంగరం కొనియిస్తాను"అన్నాడతను.

"ఇవాళ మీకు ఆఫీసు పనిలేదా?"

"నిన్ను చూశాక అన్నిటినీ మర్చిపోయాను" అన్నాడతను వుద్రేకంలో.

"ఆ రింగ్ చూసి అమ్మా, నాన్నా యేమంటారో!" అందామె.

"నేనిచ్చే రింగ్ వాళ్ళకు చూపించకు. హేండ్ బాగ్ లో పడేసుకో. నాతో వున్నపుడు దాన్ని పెట్టుకో" అన్నాడతను.

"గుడ్ ఐడియా" అందామె.

ఇద్దరూ మాట్లాడుకుంటూ టిఫిన్ తిన్నారు. వేడి కాఫీ తాగారు. అతడు బిల్లు చెల్లించాడు. వాళ్ళు బయటకు నడిచి కారులో కూర్చున్నారు. అతడు కారును పోనిచ్చాడు. నగలు అమ్మే బాపాలాల్ కంపెనీ ముందు అతడు కారును ఆపాడు. ఇద్దరూ పైకి వెళ్ళారు.

షో కేసులో వున్న ఎన్నో ఉంగరాలవంక ఆమె చూసింది. ఒక ఉంగరం ఆమెకు బాగా నచ్చింది. ఆ ఉంగరాన్ని కొన్నాడతను. ఆరువందల రూపాయిలు పైన ఖర్చయింది. బాక్సులో వున్న ఉంగరాన్ని తీసుకొని ఇద్దరూ కిందకు దిగారు. కారులో కూర్చున్నారు.

"ఈ దినం చాలా గొప్పది. రియల్లీ ఎ గ్రేట్ డే" అన్నాడతను.

అతడు కారును పోనిచ్చాడు. బీచ్ లోపల రోడ్డుమీద కారును ఆపాడు.

సమీపంలో సముద్రపు హోరు ధ్వనిస్తోంది. బీచ్ లో ఎక్కువగా జనంలేరు. ఇంకా ఎండగా వుంది. అతడు బాక్సులోంచి రింగ్ తీసి ఆమె వేలుకు పెట్టాడు.

వేలుని వేలికున్న ఉంగరాన్ని ఆమె పరీక్షగా చూసింది.

"ఈ వుంగరం నాకెంతో నచ్చింది. మీకు నేనేమీ యివ్వలేకపోయినందుకు చాలా విచారిస్తున్నాను"

అందామె.

"వసంతా, నీ హృదయాన్ని నాకిచ్చావుగా! అంత కంటె ఏమియ్యాలి?" అన్నాడతను.

"ఇంటికి వెళ్లాలంటే నాకు భయంగా వుంది. కొరుక్కు తినేటట్లు చూస్తాడు మామయ్య నాకేసి" అని ఆమె అతడి దగ్గరగా జరిగింది.

రంజిత్ ఆమెను కౌగలించుకున్నాడు. ఎర్రటి ఆమె పెదిమలను బలంగా ముద్దెట్టుకున్నాడు.

"వసంతా, ఇవాళే నిన్ను నా యింటికి తీసుకు వెళ్తాను. అమ్మా నాన్నా నిన్ను చూస్తారు. మన పెళ్ళికి ముహూర్తం పెట్టించమంటాను" అన్నాడతను.

"నా పరిస్థితి మీకు తెలుసు. పదిమందిలో మన పెళ్ళి అవగూడదు. నా తలిదండ్రులకు తెలిస్తే ప్రమాదం. మన పెళ్ళి రహస్యంగా జరగాలి" అందామె.

"నీకు కావలసినట్లే పెళ్ళి చేయించమంటాను. వాళ్ళు వద్దనరు."

"ఆల్ రైట్, అయితే వెళ్దాం" అందామె.

2

పడగది విశాలంగా వుంది. ఫ్లోరసెంట్ లైటు వెలుగుతోంది. కిటికీ పక్కన చక్కటి డబుల్ కాట్, పైన ఫోమ్ బెడ్ వున్నాయి. ఒకవైపున మూడు సోఫాలు, రోజ్ వుడ్ టేబుల్ వున్నాయి. గదిలో ఎత్తయిన గాడ్ రెజ్ బీరువా వుంది. బెల్జియం మిర్రర్ బీరువాకి అమర్చబడింది.

"ఇది మన పడగ్గది!" అన్నాడతను.

"డబుల్ కాట్ ముందే కొనేశారు" అందామె వ్యంగ్యంగా.

అతడు నవ్వాడు. సోఫాలో కూర్చున్న ఆమె పక్కనే నిలబడి, ఆమెకేసి చూశాడు.

"రాణీగారూ వచ్చేముందే అన్నీ వుండాలని నా ఆశ" అన్నాడతను.

"మీ అమ్మా, నాన్నా ఏరీ?"

"వాళ్ళు పక్కనున్న ఆంజనేయస్వామి గుడికి వెళ్లారు. కాస్సేపట్లో వస్తారు" అన్నాడతను.

ఆమె అవులిస్తూ అతడివైపు చూసింది.

"బాగా అలిసిపోయినట్లున్నావు!" అన్నాడతను.

ఏవో చప్పుళ్ళు విని అతడు కిటికీలోంచి బయటకు చూశాడు. అతడి తలిదండ్రులు గేటు దాటి వస్తున్నారు.

అతడు ఆమెవంక చూశాడు.

"వసంతా, అమ్మా నాన్నా వచ్చారు. నేను కిందకు వెళ్ళి వాళ్ళతో మాట్లాడి నిన్ను తీసుకువెళ్తాను. నాన్న మెట్లెక్కి పైకి రాలేడు" అన్నాడతను.

"అలాగే" అందామె.

రంజిత్ కింద హాల్లోకి పరుగెత్తాడు. తల్లీ, తండ్రీ అతడివైపు నవ్వుతూ చూశారు.

"బాబూ, కాఫీ తాగావా?" అడిగింది తల్లి.

"తాగేశాను" అని అతడు తండ్రిముందుకు నడిచాడు.

"నాన్నగారూ, వసంత నాకు చాలా నచ్చింది. ఆమెను పెళ్ళాడదల్చాను."

"నీకు నచ్చిన పిల్లతో నీ పెళ్ళి చేస్తాం" అన్నాడు తండ్రి.

"మరో విషయం. ఆమె తలిదండ్రులు యీ పెళ్ళికి ఒప్పుకోరు. తన మామయ్యకిచ్చి ఆమె పెళ్ళిచేయాలని వాళ్ళు నిశ్చయించుకున్నారు. కాని ఆమె నన్ను పెళ్ళి

చేసుకోదల్చింది. ఈ పెళ్ళి రహస్యంగా జరగాలి. ఎక్కువగా పబ్లిసిటీ వుండకూడదు" అన్నాడతను.

"అలాగే చేయిద్దాం" అన్నాడు తండ్రి.

"వసంత ఎక్కడుందిరా?" అడిగింది తల్లి.

"పైనుంది. ఇక్కడకు తీసుకువస్తాను" అన్నాడతను.

అతడు మెట్లవైపు కదిలాడు. రంజిత్ తల్లి సోఫాలో కూర్చున్న భర్త ముందుకు వెళ్ళింది.

"రహస్యంగా పెళ్ళి చేయడం ఏమిటండీ? మనబిడ్డ పెళ్ళి వైభవంగా జరగాలి" అందామె.

"నువ్వు ఆవేశపడకే! ఆ పిల్లను చూడు. తర్వాత తతిమ్మా విషయాలు ఆలోచిద్దాం" అన్నాడతను.

"తొందరపడి వాడు చెప్పినదానికి మీరు తలాడించకండి" అని ఆమె హెచ్చరించింది.

"అలాగేనే, నీ సుత్తి ఆపవే" అన్నాడతను.

ఆమె చెయ్యి పట్టుకొని, అతడు మెల్లగా మెట్లు దిగి వస్తున్నాడు. అతడి తలిదండ్రుల చూపు ఆమె మీదే వుంది.

సినిమాతారలా వుందామె. దివినుంచి దిగివచ్చిన దేవతలా కనిపిస్తోందామె.

ఆమె రంజిత్‌తో వాళ్ళముందుకొచ్చింది. వాళ్ళ పాదాలకు నమస్కరించింది.

"అమ్మా, లే, అలా కూర్చో!" అన్నాడు తండ్రి.

రంజిత్ ఆమెను ఎదురుగావున్న సోఫాలో కూర్చోమని పక్కనే కూర్చున్నాడు.

"మీ రిద్దరూ ప్రేమించుకుంటున్నారని విన్నాను" అన్నాడు రంజిత్ తండ్రి.

ఆమె సిగ్గుపడింది. బుగ్గలమీద అందంగా సొట్టలు

పడ్డాయి.

"రా అమ్మా. లోపలకు వెళ్దాం" అంది తల్లి.

రంజిత్ తల్లితో ఆమె లోపలకు వెళ్ళింది.

"బాబూ, యిలా రా!" అన్నాడు తండ్రి.

రంజిత్ తండ్రిముందుకు కదిలాడు.

"ఈ అమ్మాయి నీకు యెంతకాలం నుంచి తెలుసు" ప్రశ్నించాడు తండ్రి.

అతడు జవాబివ్వలేదు.

"రోజులా, నెలా, సంవత్సరాలా?"

"నాన్నగారూ, ఆమెను యివాళే చూశాను. మాట్లాడాను. ప్రేమించాను" అన్నాడతను.

రంజిత్ తండ్రి శంకరరావు పేరు పొందిన రచయిత. అనేక పత్రికల్లో అతడి వ్యాసాలు వస్తూ వుంటాయి. పల్లెటూరులో తన పనులు చూసుకుంటూ అతడు వ్యాసాలు రాస్తూ వుంటాడు.

"బాబూ, పెళ్ళి విషయంలో తొందరపడ్డం మంచిది కాదు. ప్రేమించుకుని పెళ్ళాడ్డం అన్నివిధాలా మంచిదే. కాని ఒకళ్ళ నొకళ్ళు అర్థం చేసుకోడానికి కొంతకాలం పడుంది. మరి కొంతకాలం ఆమెతో తిరుగు. ఆమెతో మాట్లాడు. ఆమెను అర్థం చేసుకో. అటుపైన పెళ్ళాడొచ్చు" అన్నాడు శంకరరావు.

"నాన్నా, ఆమె తనింట్లో ఎక్కువ రోజులు వుంటే ప్రమాదం. తన మామయ్యకి బలై పోవలసి వస్తుంది. అది జరగకుండా మనం చూడాలి. అందుకే వెంటనే ఆమెను పెళ్ళాడాలి" అన్నాడతను.

"ఆమె తల్లిదండ్రు లెవరో, ఎక్కడుంటున్నారో కనుక్కున్నావా?"

"నేనడగలేదు. వాళ్ళ పేర్లు, అడ్రసు ఆమె చెప్ప లేదు."

శంకరరావు గంభీరంగా నవ్వాడు.

"బాబూ, ఆ రోజుల్లో నేనూ, నీ తల్లీ ప్రేమించు కునే పెళ్ళాడాం. ఆమె సుబ్బరాజుగారి రెండో కూతు రనీ, వాళ్ళ యిల్లు రెడ్డీ స్ట్రీట్‌లో వుందనీ నాకు తెలుసు. అలాగే నా గురించి నీ తల్లికి తెలుసు. ప్రేమనే సముద్రంలోకి కళ్ళు మూసుకుని దూకడం మంచిది కాదు. ఆలోచించుకో!"

వసంత, అతడి తల్లి తిరిగి వచ్చారు.

"అమ్మాయి నాకు నచ్చింది. కాని ఆమె తలిదండ్రు లను గురించి ఎంత అడిగినా ఆమె చెప్పడంలేదు. ఈ పెళ్ళికి వాళ్ళు ఒప్పుకోరు అంటుంది, చిలకలాగ" అంది అతడి తల్లి.

రంజిత్ పక్కనున్న వసంతవైపు చూశాడు. మొహం చూస్తే ఆమె అలసిపోయినట్లు తెలుస్తోంది.

"వసంతా! నువ్వు యింటికి వెళ్ళాలా?"

"వెళ్ళకపోతే ఫోన్ చేసి చెప్పాలి" అందామె.

"ఏం చెప్తావు?"

"నా ఫ్రెండ్ కమల ఇంట్లో వున్నాననీ, రేపు వస్తా ననీ చెప్పాలి."

"అయితే ఫోన్ చేయి" అన్నాడతను ఫోన్ వైపు చూపిస్తూ.

ఆమె ఫోన్ దగ్గరకు వెళ్ళింది. రిసీవర్ ఎత్తి ఒక నంబరు తిప్పింది.

దూరం నుంచి అతను ఆమెనే చూస్తున్నాడు. ఆమె

రిసీవర్ పెట్టేసి తిరిగివచ్చింది.

"చెప్పాను, సరే అన్నాడు నాన్న" అందామె.

3

అందరూ భోజనాలు చేశారు.

"పైకి వెళ్ళి పడుకుంటాం" అన్నాడు రంజిత్.

"పెళ్ళయితే గాని వసంత నీ గదిలో పడుకోకూడదురా" అంది తల్లి.

"అదంతా నాన్సెన్స్ అమ్మా! ప్రేమించుకున్న క్షణంలోనే మా పెళ్ళి అయిపోయింది" అన్నాడు రంజిత్.

తండ్రి అతడిని పక్కకు పిల్చి యేదో చెప్పాడు.

"మరేమీ ఫరవాలేదు, నాన్నగారూ" అన్నాడతను.

"నేను చెప్పింది గుర్తుంచుకో! పెళ్ళయినదాకా ఆమెకు దగ్గరకు!" అన్నాడు తండ్రి.

వసంతా, అతనూ పైకి నడిచారు. పరుపుమీద ఆమె అమాంతంగా వాలిపోయింది. రెండుసార్లు ఆవులించి అతడివంక చూసింది.

"నాకు నిద్ర వస్తోంది. గుడ్ నైట్" అందామె.

"పడుకో వసంతా, నిర్భయంగా పడుకో!" అన్నాడతను.

ఆమె కళ్ళు మూసుకుని పడుకుంది. అతడామెనే చూస్తున్నాడు. ఆమె పాదాలకేసి చూశాడతను. చిన్న పాదాలు. ఎక్కడా మచ్చలేదు. చేత్తో ఆమె పాదాన్ని పట్టుకున్నాడు.

త్రుళ్ళిపడ్డూ ఆమె లేచింది. అతడివంక చూసింది.

"నా పాదాలను ముట్టుకోకూడదు మీరు!" అందామె.

"బంగారం బిస్కట్లలా అందంగా ఉన్నాయి నీ పాదాలు" అన్నాడతను.

"ముట్టుకోకుండా చూడండి!" అని ఆమె మళ్ళీ నిద్రలోకి జారిపోయింది.

"ఈ రాత్రి నీతో ఎంతో మాట్లాడాలనుకున్నాను" అన్నాడతను.

ఆమె కళ్ళు తెరవలేదు. జవాబివ్వలేదు. అతడు లైట్ ఆఫ్ చేశాడు. గదిలో జీరోవాట్ బల్బుమాత్రం వెలుగుతోంది.

పక్కనే పడుకుని ఆమెమీద చెయ్యివేశాడు. ఆమె గాఢనిద్రలో వుందని గ్రహించి చెయ్యిని తీసేశాడు.

నిమిషాలు గడిచిపోతున్నాయి. దూరంగా వున్న రోడ్డమ్మట కర్రతో చప్పుడు చేస్తూ గూర్ఖా కదుల్తున్నాడు. అతడికి నిద్రపట్టడంలేదు!

అతడు లేచేసరికి తొమ్మిది దాటింది. వసంత పరుపు మీదలేదు. కిందకెళ్ళి ఆమె తన తల్లితో మాట్లాడుతోందా? లేచికూర్చుని అతడు ఆలోచిస్తున్నాడు. తలగడ కిందున్న కాగితాన్ని లాగి విప్పి అతడు చదవసాగాడు.

"నాన్న పొద్దులే రమ్మన్నాడు. వెళ్తున్నాను. మీరు గుర్రెట్టి నిద్రపోతున్నారు. మిమ్మల్ని లేపాలనిపించలేదు. ఒంటి గంటకి ఎగ్మూర్ ఉంపాలా హోటల్ ముందు వుంటాను. వస్తారుగా?" అని రాసి కింద సంతకం పెట్టింది వసంత.

అతడు ఆ చీటీని పదేపదే చదువుకుంటూ వుండిపోయాడు. ఆమె దస్తూరీ చక్కగా వుంది. అక్షరాలు చెక్కినట్లు కనిపిస్తున్నాయి. ఈ చీటీ తనకి జీవితంలో

వచ్చిన మొదటి ప్రేమలేఖ!

తల్లి గదిలోకొచ్చింది. అతడివంక, పరుపు కేసి ఆమె మౌనంగా చూసింది.

"ఇంకా పడుకుంటావా?" అడిగిందామె.

పరుపుమీద ఆమె కూర్చుంది.

"లేచేశమ్మా! వసంత ఏమైంది?"

"నీతో చెప్పకుండా వెళ్ళిపోయిందంటే నేను నమ్మను" అందామె.

"కనీసం నీతో చెప్పిందా?"

"పళ్ళు తోముకొని కిందకొచ్చింది. నేను యిచ్చిన కాఫీ తాగింది. వాళ్ళ నాన్న పొద్దుటే రమ్మన్నాడుట. వెళ్ళక తప్పిందికాదు" అందామె.

అతడు తల్లి చెయ్యి పట్టుకున్నాడు.

"అమ్మా, మా పెళ్ళి విషయం యేమిటి ఆలోచించారు?"

"రహస్యంగా వెంటనే పెళ్ళి అవ్వాలంటే మా సమక్షంలో మీరు పూలదండలు వేసుకోండి. ఆమె అటు పైన యిక్కడే వుంటుంది."

"అలాగే చేద్దాం, అమ్మా."

"ఇవాళ సాయంత్రం ఐదు తర్వాత మీరెప్పుడైనా పూలదండలు మార్చుకోవచ్చు" అందామె.

"నాన్నగారు పంచాంగం చూశారా?"

"చూసే చెప్పారు. లేచి మొహం కడుక్కొని రా. టిఫిన్ తిని కాఫీ తాగొచ్చు" అని ఆమె బయటకు వెళ్ళిపోయింది.

అతడు యటాచ్‌డ్ బాత్‌రూమ్‌లోకి దూరాడు.

ఆరు దాటింది. కింద హాల్లోని ఫ్లోరసెంట్ లైట్లు వెల్గుతున్నాయి. శంకరరావు, అతడి భార్య సోఫా పక్కనే నిలబడి వున్నారు.

వాళ్ళ ఎదురుగా నిలుచున్నారు రంజిత్, వసంత. శంకరరావు వైపు చూశాడు.

"ఇద్దరూ దండలు తీసుకోండి!" అన్నాడు.

టీపాయ్‌మీదున్న దండలను యిద్దరూ తీసుకున్నారు.

రంజిత్ పూలమాలను ఆమె మెళ్ళో వేశాడు. ఆమె మరో పూలమాలను అతడి మెళ్ళో వేసింది.

"ఇప్పుడా దండలను అరడజనుసార్లు మార్చుకోండి, దేవుడిని ప్రార్థిస్తూ" అన్నాడు శంకరరావు.

దండలు యిటూ, అటూ మారాయి. శంకరరావు ఆన్ చేసిన టేప్‌రికార్డర్ నుంచి బాజాలు మోగుతున్న ధ్వని వినపడ్తోంది.

తల్లి యిచ్చిన పసుపుతాడుకు వేళ్ళాడుతున్న మంగళ సూత్రాలవైపు రంజిత్ చూశాడు. ఆమె మెళ్ళో తాడును కట్టి గట్టిగా ముడివేశాడు. బాజాల ధ్వని విని పిస్తూనే వుంది.

శంకరరావు టేప్‌రికార్డర్‌ని స్టాప్ చేసి వాళ్ళవైపు చూశాడు.

"మీరు భార్యాభర్తలు, గాడ్ బ్లెస్ యూ!" అన్నాడతను.

రంజిత్ తల్లి వసంత చేతికి డజను బంగారం గాజులు తొడిగింది. ఆమె మెళ్ళో ఆరు పేట్ల చంద్రహారం వేసింది. ఆమె చెవులకు ఖరీదైన డైమండ్ కమ్మలు పెట్టింది.

"ఇవన్నీ నా కోడలి కివ్వాలని దాచాను" అంది రంజిత్ తల్లి.

నగలతో అలంకరించబడిన భార్యవైపు ఆప్యాయంగా చూశాడు రంజిత్. ఇద్దరూ పెద్దలకు నమస్కరించారు.

"గుడికెళ్ళి వద్దాం పదండి" అంది వసంత.

ఆమె ధరించిన పట్టుచీర అఖండంగా వుంది. మూడు వేలు పెట్టి రంజిత్ కొన్నాడది.

అందరూ కారులో గుడికి వెళ్ళి తిరిగివచ్చారు. నలుగురూ కలిసి భోజనం చేశారు. వంటామె వడ్డించింది.

రంజిత్, వసంత మేడమీదున్న పడగ్గదికి చేరుకునే సరికి పది దాటింది. అతడి తల్లి గదిని చక్కగా అలంకరించింది. పరుపు పక్కనే టేబుల్ మీద అసార్టెడ్ స్వీట్స్, పళ్ళు వున్నాయి. గ్లాసులో చిక్కటి పాలు!

డజన్ అగరవత్తులు వెలుగుతున్నాయి. వాటి సువాసన గది నలువైపులా వ్యాపించింది.

ఆమె లోపల కెళ్ళగానే అతడు తలుపు మూసి లాక్ చేశాడు. ఆమె సోఫాలో కూర్చుంది. అతడామె పక్కనే కూర్చున్నాడు.

"వసంతా, అంతా నువ్వు కోరినట్లు సాగిపోయింది. మన పెళ్ళి అయినట్లు మీ వాళ్ళకు తెలియదు. ఇటువైపు నీకు యే బెంగా లేదు. హాయిగా యిక్కడుండొచ్చు" అన్నాడతను.

"ఇవాళ వచ్చేటప్పుడు నేను నాన్న కొక చీటీ రాసి పెట్టాను" అందామె.

"ఏం రాశావు?"

"మామయ్యను పెళ్ళాడ్డం నా కిష్టంలేదన్నాను. నేను దూరంగా పోతున్నా, నా కోసం వెతకొద్దు అన్నాను."

"ఈపాటికి వాళ్ళు నీ కోసం వెతుకుతూ వుంటారు!" అన్నాడతను.

"ఈ మహాపట్నంలో నే నెక్కడున్నానో వాళ్ళు కనుక్కోలేరు" అందామె.

అతడామె చెయ్యి పట్టుకుని గాడ్రెజ్ బీరువా దగ్గరకు తీసుకెళ్ళాడు. తాళం తీసి బీరువాని తెరిచాడు. ఒక సొరుగును ముందుకు లాగాడు. అందులో నోట్ల కట్టలు పేర్చబడి వున్నాయి.

"అమ్మ నీకు యెన్నో నగలు యిచ్చింది. ఈ డబ్బంతా నేను నీ కిచ్చేస్తున్నాను. ఆ డబ్బు నీది" అన్నాడతను.

"అంత డబ్బు నే నేం చేసుకోను?" అందామె అమాయకంగా.

"నీ యిష్టం!" అన్నాడతను.

ఆమె బీరువా తలుపు మూసి తాళం వేసింది. ఇద్దరూ పరుపుమీద కూర్చున్నారు.

"మనం హనిమూన్ కి వెళ్ళాలి!"

"మూడు రాత్రులు ఇక్కడ గడిపి తర్వాత వెళ్దాం" అందామె.

"ఎక్కడకు వెళ్దాం?" ప్రశ్నించాడతను.

"ఊటీకి" అందామె.

"కాశ్మీర్ పోదాం. అక్కడ స్వర్గంలా వుంటుంది" అన్నాడతను.

"కాశ్మీర్ లో పరిస్థితులు బాగా లేవని విన్నాను."

"ఇప్పుడు బాగానే వుంది" అన్నాడతను.

ఆమె పరుపుమీద వాలింది. పక్కనే పడుకొని అతడామెను ముద్దాడాడు. ఆమె పెదిమలను చప్పరించాడు.

"యూ ఆర్ లవ్లీ! ఇది మన మొదటిరాత్రి!" అన్నాడతను.

అతడి ఒళ్ళు వేడెక్కుతోంది. అతడి చేతుల్లో వుక్కిరిబిక్కిరవుతోంది. అమాంతంగా ఆమె లేచింది. బాత్‌రూమ్‌లోకి పరుగెత్తింది. కొంతసేపయ్యాక తిరిగివచ్చింది. అతడివైపు దీనంగా చూసింది.

"వసంతా, ఏమిటలా వున్నావు?" అడిగాడతను.

"మీరు మూడురోజుల దాకా నా దగ్గరకు రాకూడదు!" అందామె.

అతడు పిచ్చివాడిలా ఆమెవైపు చూశాడు. అతడిలో చెలరేగే అగ్నిజ్వాలలమీద ఫైర్ సర్వీస్ మనుషులు చన్నీళ్ళు పోస్తున్నట్లు అనిపించింది.

"మన మొదటి రాత్రి పెద్ద సున్నాగా మారింది!" అన్నాడతను.

ఆమె పకపక నవ్వింది.

"మూడు రాత్రులు. మూడు సున్నాలు!" అందామె.

అతను మాట్లాడకుండా ఆమెవంక చూస్తూ వుండిపోయాడు.

"నువ్వు చాలా అందంగా వున్నావు."

"మూడు రోజులు ఓపిగ్గా వుంటే, అటుపైన నా అందమంతా మీదే!" అందామె.

"ఇప్పుడు కాదా?"

ఆమె నవ్వింది.

"అందుకోలేని ఆపిల్ కేసి చూస్తూ నుంచుంటే కోర్కె పెరుగుతుంది, కాని ఆకలి తీరదు!" అందామె".

"కవయిత్రిలా చెప్పావు!"

"మన పరిస్థితి చూస్తూంటే కవిత్వం పుట్టుకొస్తుంది

అందామె.

అతడు సిగరెట్ వెలిగించాడు. పొగ వదుల్తూ ఆమె వంక చూశాడు.

"ఒక దుప్పటి యిలా పడేయండి. నేను కింద పడుకుంటాను" అందామె.

"అదంతా పాత కాలపు పద్ధతి. నువ్వు పరుపుమీదే పడుకోవచ్చు."

"పెద్దలు చెప్పింది మనం పాటించాలి" అందామె.

"మొదటి రాత్రి మరొకళ్ళది అవుతున్నపుడు పెద్దలు అలా చెప్తూనే వుంటారు!"

ఆమె నవ్వింది.

"పరుపుమీదే పడుకుంటాను. మీరు నా దగ్గరకు జరగకూడదు" అందామె.

"మనిద్దరి మధ్య పెద్ద దిండు పెడదాం."

ఆమె పరుపుమీద పడుకుంది. పక్కనే దిండు పెట్టి అతను యిటువైపున మేను వాల్చాడు.

"ఇవాళ నిద్ర పట్టదు. జాగారం చేయాలి" అన్నాడతను.

"నిద్ర రాకపోతే పోయిందేమిటి? రేపు పడుకోవచ్చు" అందామె నవ్వుతూ.

5

రెండు రోజులు వ్యర్థంగా గడిచిపోయాయి.

పదిహేను రోజులు సెలవు పెట్టిన రంజిత్ పది దాకా నిద్రపోయి మేలుకొన్నాడు.

పక్కకు తిరిగిచూశాడు. పక్కన దిండు లేదు, వసంత లేదు. అతడు కిందకు దిగాడు. నిద్ర నుంచి లేవగానే

ఆమె ముఖం చూడ్డం అతడికి అలవాటైంది. ఇవాళ ఆమె కనబడలేదు!

ఆమె కిందకు వెళ్ళిందేమో! అన్ని తలగడల కిందా చూశాడతను. ఎక్కడా ఆమె చీటీ లేదు.

అతడు మెట్లు దిగి కిందకు వెళ్ళాడు. హాల్లో వున్న తల్లివైపు చూశాడు.

“వసంత ఏదమ్మా?”

“పైన లేదూ?” ఎదురు ప్రశ్న వేసిందామె.

“నువ్వామెను చూడలేదా?”

ఆమె తల అడ్డంగా తిప్పింది.

అతడు తండ్రి గదిలోకి వెళ్ళాడు.

అతను దినపత్రిక చూస్తున్నాడు.

“నాన్నగారూ, వసంతను చూశారా?” అడిగాడతను.

“ఎక్కడో వుంటుంది. నేను చూడలేదు” అన్నాడు శంకరరావు.

రంజిత్ పైకి పరుగెత్తాడు. బాత్ రూమ్‌లోకి వెళ్ళాడు. వెనక్కి తిరిగివచ్చాడు. ఆమె తన యింటికి వెళ్ళిందా?

అక్కడకు వెళ్ళివుండదు. అతడు గాడ్ రెజ్ బీరువా తెర్చాడు. అక్కడ ఆమె నగలు లేవు. సొరుగు లాగి చూశాడు. అక్కడ నోట్లకట్టలు లేవు!

అతడి గుండె దడదడ లాడింది. అతడి కాళ్ళూ, చేతులూ వణుకుతున్నాయి. అన్ని నగలతో, అంత డబ్బుతో ఆమె ఎక్కడకు వెళ్ళింది?

బాత్ రూమ్‌లో కెళ్ళి అతడు వేగంగా మొహం కడుక్కున్నాడు. పాంటు, స్లాక్ ధరించి అతడు కిందకు వెళ్ళాడు.

అతని తల్లిదండ్రులు పెద్ద సోఫాలో కూర్చుని వున్నారు.

"వసంత కనిపించిందా?"

"లేదు!" అన్నాడతను.

అతడి కళ్ళమ్మట నీళ్ళు జలజల కారాయి. అతడి తల మీద తల్లి చెయ్యి వేసింది.

"నగలు, గాడ్‌రెజ్ బీరువాలో వున్న యాభై వేలు తీసుకుని ఆమె వెళ్ళిపోయింది" అన్నాడు రంజిత్.

"ఆమె యిల్లెక్కడ?"

"తెలియదు."

"ఆమె తండ్రి పేరు?"

"తెలియదు."

"బాబూ, నేను మొదటే చెప్పాను. ఆమె గురించి అంతా తెల్సుకోమన్నాను. గుడ్డిగా ప్రేమలో పడి అంతా పోగొట్టుకున్నావు" అన్నాడు శంకరరావు.

"నా వసంత యెక్కడికీ పోదు. అలా యెక్కడికో వెళ్ళుంటుంది. కాస్సేపట్లో వస్తుంది" అన్నాడు రంజిత్.

"అయితే చూద్దాం, ఏం చేస్తుందో!" అన్నాడు తండ్రి.

రంజిత్ పిచ్చివాడిలా బయటకు నడిచాడు. "కాఫీ తాగి వెళ్ళరా!" అంది తల్లి.

"వద్దమ్మా, అలా వెళ్ళి చూసి వస్తాను" అన్నాడతను.

అతను తన కారును వేగంగా బయటకు పోనిచ్చాడు. అనేక చోట్ల ఆమె కోసం చూశాడు.

అతడు యింటికి తిరిగొచ్చేసరికి మూడు దాటింది.

"ఎక్కడా ఆమె కనబడలేదు" అన్నాడతను.

"బాబూ, భోజనం చేద్దువుగాని రా! కాస్సేపు ఆమెను గురించి ఆలోచించకు!" అంది తల్లి.

బిస్మిల్లాఖాన్ షేనాయి విషాదకరంగా టేప్ రికార్డర్ నుంచి వినపడ్తోంది. షేనాయి పాట వింటుంటే అతడి గుండెను ఎవరో నులుపుతున్నట్లు అనిపిస్తోంది.

అతడు మెట్లెక్కి పైకి వెళ్ళాడు. పరుపుమీద పడి వెక్కి వెక్కి ఏడ్వసాగాడు. అతడి తల్లి గదిలోకి వచ్చి పక్కనే కూర్చుంది.

"తిండి తినరా" అందామె.

"ఆకలి లేదమ్మా."

"అది నిన్ను నట్టేట వదిలి పారిపోయింది. ఆమె యిలా చేస్తుందని నేననుకోలేదు" అందామె.

"ఆమె పుట్టింటికి వెళ్ళి వుంటుందమ్మా. తప్పక వస్తుంది" అన్నాడతను.

"భోజనం చేసి ఆమె కోసం ఎదురు చూడు!"

"నేను తినలేనమ్మా!" అన్నాడతను ఏడుస్తూ.

అతడివైపు ఆమె జాలిగా చూసింది.

"బాబూ, దేవుడు నిన్ను రక్షిస్తాడు. వసంతను యిక్కడకు తప్పక పంపుతాడు. ధైర్యంగా వుండు" అందామె.

6

మూడు రోజులు దొర్లిపోయాయి. ఎక్కడా వసంత జాడ లేదు.

రంజిత్ పట్నంలో తిరిగి తిరిగి వస్తున్నాడు. ఆమె గురించి ఏ సమాచారమూ అందడంలేదు.

పడగ్గదిలో కూర్చుని రంజిత్ విస్కీ తాగుతున్నాడు. రెండు గంటలు పైన తాగుతూనే వున్నాడు. తాగుడుతో

తన జీవితాన్ని నాశనం చేసుకోవద్దని తలిదండ్రులు ఎంత హెచ్చరించినా అతను వినలేదు.

టెలిఫోన్ మ్రోగింది. తూలుతూ వెళ్ళి అతడు రిసీవర్ని అందుకున్నాడు.

"హలో!" అన్నాడు.

"మిస్టర్ రంజిత్!" అందో స్త్రీ కంఠం.

"నేనే, రంజిత్" అన్నాడతను.

"నేను. వసంతని" అందామె.

ఆ పేరు విని అంత నిషాలో కూడా అతడు త్రుళ్ళిపడ్డాడు.

"వసంతా! ఎక్కడున్నావు?"

"మీరు బాగా నిషాలో వున్నట్లున్నారు?"అందామె.

"విస్కీ తాగేస్తున్నాను. ఫైన్ డ్రింక్! వసంతా, నీ కోసం తాగుతున్నాను!"

"నా కోసం తాగొద్దు. తాగడం మానండి."

"నువ్వు ఎక్కడున్నావో చెప్పు! అక్కడకు వెంటనే వస్తాను."

"మ్యూజియమ్ ఎదురుగా వుంటాను, రండి."

"వస్తున్నాను" అని అతడు రిసీవర్ని పెట్టేశాడు.

వసంతతో మాట్లాడగానే అతడి నిషా కొంచెం తగ్గింది.

అతడు మెట్లు దిగాడు. హాల్లో తండ్రి అతడికి అడ్డుపడ్డాడు.

"ఎక్కడికిరా?"

"వసంత ఫోన్ చేసింది. మ్యూజియం దగ్గర వుంటానంది. నన్ను రమ్మంది. వెళ్తున్నాను."

"ఈ స్థితిలో నువ్వు కారు నడపలేవురా!"

"నడపగలను."

"వాడితో మీరూ వెళ్ళండి" అంది రంజిత్ తల్లి.

అతడిని ముందుసీటుమీద కూర్చోబెట్టి శంకరరావు కారును పోనిచ్చాడు. ఓరగా కొడుకువైపు చూశాడు.

"బాబూ, వసంత నిజంగా ఫోన్ చేసిందా?"

"చేసింది నాన్నగారూ. నేను మాట్లాడాను."

"ఇలా అధికంగా తాగడం వలన నీ ఆరోగ్యం దెబ్బ తింటుంది" అన్నాడు తండ్రి.

"మీరూ, అమ్మా రోజూ అదే చెప్తున్నారు! మనసు గాయపడినపుడు ఆరోగ్యం పోతే దిగులెందుకు?" అన్నాడతను.

మ్యూజియమ్ యెదురుగా తండ్రి కారును ఆపాడు. ఇద్దరూ దిగారు. ఆమె కోసం వెతికారు. ఆమె ఎక్కడా కనబడలేదు.

"ఆమె ఫోన్ చేసినట్లు కలగన్నావు, నిషా సృష్టించిన కల!" అన్నాడు తండ్రి.

"ఆమెతో మాట్లాడాను. నన్ను నమ్మండి!"

గంటపైగా అక్కడే వుండి ఆమె కోసం చూశారు వాళ్ళు. ఎక్కడా ఆమె లేదు!

"ఇంటికి పోదాం పదరా!" అన్నాడు తండ్రి.

"నేను రాను. ఆమె నాకోసం వస్తుంది. వసంత వచ్చినదాకా యిక్కడే వుంటాను" అన్నాడు రంజిత్.

కొడుకును బలంగా తోసుకెళ్ళి అతడు సీటుమీద కూర్చోబెట్టాడు. కారును పోనిచ్చాడు.

రంజిత్ పసిపాపలా ఏడుస్తున్నాడు.

"బాబూ, వసంత మర్యాదగా బతికే పిల్లకాదు. డబ్బు, నగలు అన్నీ పట్టుకుని ఎవ్వరికీ చెప్పకుండా వెళ్ళి

పోయింది. ఆమె గురించి పోలీసు రిపోర్టివ్వడం మంచిది" అన్నాడు తండ్రి.

"ఆ డబ్బును నేను ఆమెకిచ్చాను. తన వస్తువులతో ఆమె వెళ్ళిపోయింది. ఆమె దొంగ కాదు!" అన్నాడు రంజిత్.

"అదంతా దేనికి బాబూ, నీ భార్య కనబడ్డంలేదని రిపోర్టిద్దాం" అన్నాడు తండ్రి.

"ఇవాళ ఆమె నాకు ఫోన్ చేసింది. రేపో, ఎల్లుండో ఆమె వచ్చేస్తుంది. పోలీసులు ఆమెను కష్టపెట్టడం నాకిష్టంలేదు" అన్నాడు రంజిత్.

కొంత సేపు ఎవ్వరూ మాట్లాడలేదు. కారును యింటి వైపు పోనిచ్చాడు శంకరరావు. ఇంటిముందు కారును ఆపాడు. కిందకు దిగి ముందు తలుపు తెర్చాడు. రంజిత్ నిద్రపోతున్నాడు!

కారు దగ్గరకు అతడి భార్య పరుగెత్తుకొచ్చింది.

"వసంత కనిపించిందా?" అడిగిందామె.

"ఆమె కనిపిస్తే వీ డీ సి తి లో ఎందుకుంటాడే? కూనయ్యని రమ్మను. బాబును మోసుకెళ్ళి పడుకో బెట్టాలి" అన్నాడు శంకరరావు. ఆమె లోపలకు పరుగెత్తింది.

7

శంకరరావు టెలిఫోన్ రిసీవర్ ఎత్తి ఒక నంబరు తిప్పాడు.

"హలో, డేవిడ్" అందో కంఠం అటువైపునుంచి.

"మిస్టర్ డేవిడ్, నేను శంకరరావుని. యెలా వున్నావు?"

"ఫైన్ సార్. రంజిత్ ఎలా వున్నాడు?"

"రంజిత్ గురించి మాట్లాడ్డానికే నీకు ఫోన్ చేస్త!"

"ఏమైందతనికి?"

"ఆఫీసుకు సెలవు పెట్టి ఇంట్లో కూర్చుని విస్కీ మహా తాగేస్తున్నాడు. తిండికూడా సరిగ్గా తినడంలేదు."

"గుడ్ హెవన్స్, ఎంత మార్పు! ఎందుకలన అతడలా మారిపోయాడు?"

"ఒకమ్మాయి అతడి జీవితంలోకి ప్రవేశించి, రహస్యంగా అతడిని పెళ్లాడి మూడురోజులు తిరిగేలోపల మాయమైంది. ఆమెను గురించే ఆలోచిస్తూ రంజిత్ కృశించిపోతున్నాడు. నువ్వొకసారి వచ్చి అతడిని చూడాలి!"

"తప్పక వస్తాను. నేను సైకియాట్రిస్టుగా కాక ఫ్రెండులా వస్తాను."

"వాడిని కాపాడే బాధ్యత నీకు వదులుతున్నాను. ప్లీజ్ కమ్!"

"వీలుచూసుకుని వస్తాను" అన్నాడు డేవిడ్.

ఒక పేరు పొందిన హాస్పిటల్లో డేవిడ్ సైకియాట్రిస్టుగా వుంటున్నాడు. అతడూ, రంజిత్ ఒకప్పుడు అమెరికాలో చదువుకున్నారు.

శంకరరావు తన భార్యవంక చూశాడు.

"వసంతతో అంతా పోయిందనే భావం వాడిలో పాతుకుపోయింది. ఆ భావాన్ని చెదరగొడ్తేగాని వాడు బాగుపడడు. అందుకని డేవిడ్‌ని యిక్కడకు రమ్మన్నాను" అన్నాడతను.

"డేవిడ్ మూలంగా బాబు మారతాడని ఆశించుదాం" అందామె.

మేడమీద తన పడగ్గదిలో రంజిత్ ఒంటరిగా

కూర్చుని వున్నాడు. తనకోసం తాగొద్దని వసంత అనడం అతడికి గుర్తుంది. అతడు యివాళ తాగలేదు. ఆమె ఫోన్ కాల్ కోసం ఎదురు చూస్తున్నాడు.

నిమిషాలు గడుస్తున్నాయి. గంటలు గడిచిపోతున్నాయి. ఆమెనుంచి ఫోన్ కాల్ రాలేదు. విస్కీ నిషాలో వసంత తనకు ఫోన చేసిందని తను వూహించుకున్నాడేమో!

టెలిఫోన్ మ్రోగింది. అతడు వెళ్ళి రిసీవర్ని ఎత్తాడు.

"రంభను పిలవండి" అన్నాడొకతను.

"మీకే నంబరు కావాలి?" అడిగాడతను.

ఆతడు నంబరు చెప్పాడు.

"రాంగ్ నంబర్" అని అతడు రిసీవర్ని పెట్టేశాడు.

సోఫాకు బోర్లాబడి అతడు తివాసీమీద కూర్చున్నాడు. రోడ్డుమ్మీట రణగొణ ధ్వనిచేస్తూ ఏదో ట్రాక్టర్ కదులుతోంది. ఆ ట్రాక్టర్ కిందపడి నలిగి, పచ్చడవాలని పిస్తోందతనికి!

రంజిత్ సిగరెట్ వెలిగించాడు. రెండుసార్లు పొగ పీల్చి, వదిలి, దాన్ని యాష్ట్రేలో పడేశాడు. ఏదో తపన!

టెలిఫోన్ మ్రోగింది. మెల్లిగా వెళ్ళి రిసీవర్ని తీసుకున్నాడతను.

"హలో, రంజిత్ హియర్!" అన్నాడతను.

అటువైపునుంచి ఏ శబ్దంలేదు.

"హలో!" అన్నాడతను మళ్లా.

"వసంత" అందామె.

అతను ఏడ్వసాగాడు.

"ఏడుస్తున్నారా?" అందామె.

"నాకు మిగిలింది కన్నీళ్ళే" అన్నాడతను.

"ఆ రోజు ఎవ్వరికీ చెప్పకుండా వెళ్ళిపోయాను. పొద్దుటే మీ మొహం చూశాను. నాకెందుకో అసహ్య మేసింది. వెంటనే వెళ్ళిపోయాను" అందామె.

"నువ్వు ఎక్కడున్నావు?"

"ఎందుకు?"

"వచ్చి నిన్ను కలుసుకుంటాను."

"మిమ్మల్ని మళ్ళా చూడాలనే ఉద్దేశంలేదు నాకు!"

"వసంతా, నువ్వు నా భార్యవు. మన పెళ్ళి అయింది!"

"అటువంటి పెళ్ళిళ్ళు ఎన్నో అయ్యాయి నాకు!" అని ఆమె పకపక నవ్వింది.

"వసంతా, నిన్ను నేను ప్రేమిస్తున్నాను. నే నెవర్నీ యింతవరకూ ప్రేమించలేదు. ఇది నా మొదటి ప్రేమ. నువ్వు లేకుండా నేను బతకలేను!" అన్నాడతను.

"అలా అన్న మగాళ్ళు చావడం నేను చూడలేదు" అందామె వ్యంగ్యంగా.

"వసంతా, నేను నిద్రాహారాలు మాని నీకోసం తపిస్తున్నాను. నువ్వు త్వరలో తిరిగిరాకపోతే నా మరణం గురించి నువ్వు పత్రికల్లో చదువుతావు" అన్నాడతను.

ఆమె పకపక నవ్వింది.

"నేను చెప్పింది చేస్తారా?"

"ఏం చెప్పినా చేస్తాను" అన్నాడతను.

"శలూన్ కి వెళ్ళి గుండు చేయించుకోండి. ఇంట్లో కూర్చుని నా కోసం తపిస్తూ వుండండి" అందామె.

"అలా చేస్తే వస్తావా?"

"చేసి చూడండి!"

"వెంటనే చేస్తాను. నీ మాటే నాకు వేదం."

ఆమె రిసీవర్ పెట్టేసింది. అతడు కిందకు దిగి కారు వైపు నడిచాడు. కారును వేగంగా పోనిచ్చాడు. తిలక్ శెలూన్ ముందు కారాపి దిగాడు. శెలూన్‌లోకి వెళ్ళి కాస్సేపట్లో తిరిగివచ్చాడు. తలమీద ఒక్క వెంట్రుక లేదు! సూర్యకాంతిలో బోడిగుండు మెరుస్తోంది.

అతడు కారును తన యింటికి పోనిచ్చాడు. తండ్రి, తల్లి అతనివైపు ఆశ్చర్యంగా చూశారు.

"ఏమిట్రా యీ వేషం?" అన్నాడు తండ్రి.

"వసంత గుండు చేయించుకోమంది, నాన్నా. ఆమె కోసం ఏదైనా చేస్తాను. ఆమె నా దేవత! నా దైవం" అని అతడు మెట్లెక్కి పైకి వెళ్ళాడు.

8

సైకియాట్రిస్టు డేవిడ్ తన అంబాసిడర్ కారును వేగంగా పోనిస్తున్నాడు.

ఒక యువతి రోడ్డు మధ్యగా నడుస్తోంది. అంతవరకూ పక్కన నడిచే ఆమె రోడ్డు మధ్యకు జరిగింది. అతడు నాలుగుసార్లు హారన్ నొక్కాడు. ఆమె పక్కకు కదలేదు. వెనుదిరిగి కారువైపు చూసి మళ్ళా ముందుకు నడక సాగింది.

ఆమె వెనకనే కారాపి అతడు హారన్ నొక్కాడు. ఆమె కారు దగ్గరకొచ్చి అతడివైపు నవ్వుతూ చూసింది.

"ఆత్మహత్యా ప్రయత్నమా?" ప్రశ్నించాడతను.

"కారును ఆపే ప్రయత్నం" అందామె.

"ఎక్క" అన్నాడు డేవిడ్.

ముందు సీటుమీద కూర్చుని ఆమె తలుపు మూసింది. డేవిడ్ కారును పోనిచ్చాడు.

"నా పేరు పద్మ. నా తండ్రి టింబర్ వ్యాపారంలో లక్షలు గడించాడు. నన్ను మామయ్యకిచ్చి పెళ్ళిచేయాలని నా తలిదండ్రుల సంకల్పం. ఆ పెళ్ళి నా కిష్టంలేదు. ఇంట్లోంచి పారిపోయి యిలా వచ్చాను. ఎక్కడికేనా పోవాలి" అందామె.

ఓరగా ఆమెవైపు చూశాడతను. ఆమె చెవులకున్న కమ్మలు మెరుస్తున్నాయి. మెళ్లో ఆరు పేటల చంద్రహారం వుంది. ఆమె ధనవంతుల పిల్లయి వుండాలి. చాలా అందంగా వుంది.

"నువ్వు ఎక్కడికెళ్ళాలి?"

"మీరెక్కడి కెళ్తారు?" ఎదురు ప్రశ్న వేసిందామె.

"తేనాం పేట కెళ్ళాలి."

"అక్కడ దిగుతాను" అందామె.

అతడు కారును పోనిచ్చాడు.

డేవిడ్ ఆమెను గురించే ఆలోచిస్తున్నాడు. ఇంత అందమైన యువతి, నగర్లో రోడ్లమ్మట తిరగడం ప్రమాదకరం.

"పద్మా, నేను అర్జంటు పనిమీద వెళ్తున్నాను. నీతో మాట్లాడాలి. సాయంత్రం ఎక్కడ కల్సుకుందాం? నువ్వు చెప్పిన చోటుకు నేనొస్తాను" అన్నాడతను.

అతడివైపు ఆమె నవ్వుతూ చూసిలది.

"మౌంట్ రోడ్డులోని బుహారీ హోటల్ ముందు వుంటాను ఐదింటికి" అందామె.

"తప్పక అక్కడికొస్తాను" అన్నాడతను.

తేనాం పేటముందే ఆమె దిగిపోయింది. అతడు కారును పోనిచ్చాడు. ఒక యింటిముందు కారాపి దిగాడు.

హాల్లోకి వెళ్ళాడు. శంకరరావు అతడివైపు నవ్వుతూ

చూశాడు.

"హాలో డేవిడ్, నువ్వు వచ్చినందుకు సంతోషం. పైనున్నాడు రంజిత్. వెళ్ళి మాట్లాడు" అన్నాడతను.

డేవిడ్ పైకి వెళ్ళాడు. మఠం వేసుకు కూర్చుని తపస్సు చేస్తున్న రంజిత్ వంక చూశాడు. రంజిత్ బోడి గుండుతో బుద్ధుడిలా వున్నాడు.

"హాలో రంజిత్!" పిల్చాడతను.

అతడు కళ్ళు తెర్చి చూశాడు.

"హల్లో, డేవిడ్ నువ్వా!" అన్నాడు రంజిత్.

"ఇలా వెళ్తూ నిన్ను చూసి పోదామని వచ్చాను" అన్నాడు డేవిడ్.

రంజిత్ అతడివైపు చూసి ఏడ్వసాగాడు.

"రంజిత్, ఏమైందో చెప్పు!" అన్నాడు డేవిడ్.

జరిగినదంతా వివరంగా రంజిత్ అతడికి చెప్పాడు. అదంతా విని డేవిడ్ తృళ్ళిపడ్డాడు. తన కారెక్కిన పద్మ అతడికి గుర్తొచ్చింది.

రంజిత్ కన్నీళ్ళతో డేవిడ్ చేతులు పట్టుకున్నాడు.

"డేవిడ్, నేను ప్రస్తుతం గాఢాంధకారంలో వున్నాను. నాకు తోవ చూపించు" అన్నాడు రంజిత్.

"మైడియర్ ఫ్రెండ్, నీకు చెయ్యగలిగినది తప్పక చేస్తాను. వసంత ఫోటో నీ దగ్గర వుందా?"

"లేదు."

"డోంట్ బాదర్, నేను అంతా చూస్తాను" అని డేవిడ్ కిందకు దిగాడు.

శంకరరావు మెట్లు దిగిన డేవిడ్ వంక చూశాడు.

"బాబుకోసం ఏం చెయ్యదల్చావు, డేవిడ్?"

"త్వరలో రంజిత్ బాగుపడ్తాడు. మీరు బెంగెట్టు

కోవద్దు!" అన్నాడు డేవిడ్.

రంజిత్ తల్లి డేవిడ్‌కి కాఫీ యిచ్చింది. అతడు కాఫీ తాగుతూ చెమ్మగిల్లిన ఆమె కళ్ళవైపు చూశాడు.

"అమ్మా రంజిత్‌కి ఏ ప్రమాదమూ రాదు. వారం రోజుల్లో అతను మునుపటిలా వుంటాడు" అన్నాడతను.

"వాడిని రక్షించు నాయనా" అందామె.

సైకియాట్రిస్టు డేవిడ్ బయటనున్న కారులో కూర్చున్నాడు. ఆలోచిస్తూ కారును పోనిచ్చాడు.

9

సాయంత్రం ఐదింటికి డేవిడ్ తన కారును బుహారీ హోటల్ ముందు ఆపి దిగాడు. పేవ్‌మెంట్ మీద నడుస్తూ చూశాడు.

ఒక చోట ఆమె నిలబడింది. అతడామె దగ్గరకు నడిచాడు.

"వెళ్దాం రా," అన్నాడు.

"ఆకలేస్తోంది" అందామె.

ఇద్దరూ హోటల్లోకి వెళ్ళారు. కస్టర్డ్, చికెన్ పులావ్ తిని, టీ తాగి వాళ్ళు బయట కొచ్చారు. అతడి కారులో కూర్చుని తలుపులు మూశారు. అతడు కారును పోనిచ్చాడు. తన ప్రయివేట్ క్లినిక్ ముందు కారు ఆపాడు. ఇద్దరూ దిగారు.

క్లినిక్‌లో ఎవ్వరూ లేరు. అతడి కెదురుగా ఆమె కూర్చుంది. ఆమెవైపు అతడు తీక్షణంగా చూశాడు. ఆమె రెప్పలు చిట్లించింది.

"నీ పేరు పద్మ. నీకు వేరే పేర్లు వున్నాయి!" అన్నాడతను.

"నా పేరు పద్మ. మరో పేరు నాకు లేదు."

అతడు రొటేటింగ్ కుర్చీలోంచి లేచాడు. ఆమెను బల్లమీద పడుకోమన్నాడు. ఆమె పడుకొని అతడివైపు నవ్వుతూ చూసింది.

డేవిడ్ సైకియాట్రిస్టు మాత్రమే కాదు. అతడు పేరు పొందిన హిప్నటిస్టు. టేబుల్ పక్క నిలబడి ఆమె కళ్ళలోకి చూశాడతను.

అతడి కళ్ళు కత్తుల్లా వున్నాయి. అతడివైపు చూడ లేక ఆమె కళ్ళు మూసుకుంది.

"పద్మా, నీ గతాన్ని గురించి చెప్పు!" అన్నాడతను.

ఆమె మాట్లాడలేదు. చలనం లేకుండా పడుకొంది.

"పద్మా, నీ గతం! నీ గతం! నీ గతం!" అన్నాడు డేవిడ్.

ఆమె కళ్ళు తెరవలేదు.

"అమ్మా, నాన్నా పోయారు. మామయ్య యింట్లో పెరిగాను. ఒక రాత్రి మామయ్య నా పక్కలోకి రహస్యంగా చేరాడు. నన్ను రేప్ చేయబోయాడు. అతడిని తోసేసి బయటకు పారిపోయాను" అందామె.

"తర్వాత?"

"టికెట్ లేకుండా పట్నం చేరుకున్నాను. టికెట్ ఎగ్జామినర్ నన్ను పట్టుకుని ఒక స్టేషన్లో దింపేశాడు. పట్టాల పక్కన నన్ను బలాత్కరించడానికి ప్రయత్నించాడు. దేవుడు నన్ను రక్షించాడు. అక్కడ నుంచి పారిపోయాను."

"అటుపైన ఏమైంది?"

"మద్రాసు పట్నం చేరుకున్నాను. ఒక అనాధాశ్రమంలో చేరాను. ఆ అనాధాశ్రమం సెక్రటరీ నన్ను బాత్ రూమ్‌లో రేప్ చేయడానికి ప్రయత్నించాడు,

అతడికి నేను లొంగలేదు. మగాళ్ళు అంటే నాకు అసహ్యం ఏర్పడింది. మగాళ్ళను ఏడ్పించాలి! బాధించాలి!" అర్చిందామె.

అతడు మౌనంగా వుండిపోయాడు.

"నేను చూసిన మగాళ్ళందరూ రాక్షసులే!" అందామె.

"పద్మా, మగాళ్ళలో దేవతలు కూడా వున్నారు" అన్నాడతను.

"లేరు" అర్చిందామె.

"రంజిత్ ని జ్ఞాపకం తెచ్చుకో! అతడు దేవుడిలాంటివాడు. నిన్ను ప్రేమించాడు. నిద్రాహారాలు మాని, గుండు చేయించుకొని, నీ కోసం అతడు తపస్సు చేస్తున్నాడు" అన్నాడు డేవిడ్.

అమాంతంగా ఆమె బల్లమీద లేచి కూర్చుంది. అతడి వైపు పిచ్చిదానిలా చూసింది.

"నన్ను నిజంగా ప్రేమించే వ్యక్తి యీ లోకంలో వున్నాడా?" అందామె.

"ఒకే ఒక రంజిత్ వున్నాడు. నువ్వు డబ్బూ, నగలూ పట్టుకొని పారిపోయినా అతడు పోలీసు రిపోర్టు యివ్వలేదు. తన ప్రియురాలి కోరిక ప్రకారం గుండు చేయించుకొని, తిండి మాని, అతడు ఆమె కోసం తపిస్తున్నాడు. మగాళ్ళమీద నీలో యేర్పడిన కక్ష అతడి ప్రేమ ముందు మాయమవ్వాలి" అన్నాడు డేవిడ్.

బల్లమీద నుంచి ఆమె కిందకు దూకింది. డేవిడ్ చెయ్యి పట్టుకొంది.

"రంజిత్ దగ్గరకు నన్ను తీసుకెళ్ళండి! ఒంటరిగా వెళ్ళడానికి నాకు భయంగా వుంది" అందామె.

"వెళ్దాం, పద" అన్నాడు డేవిడ్.

పడగ్గదిలోని ఫ్లోరసెంట్ లైట్లు వెలుగుతున్నాయి. తపస్సులో వున్న రంజిత్ కళ్ళు తెప్పి చూశాడు. ఎదురుగా డేవిడ్, వసంత నిలబడి వున్నారు!

"వసంతా, నువ్వేనా?" అని అతడామెను బుగ్గమీద గిల్లాడు.

ఆమె కెవ్వుమంది.

"నువ్వు నిజంగా వసంతవే! నువ్వు తిరిగివచ్చినందుకు సంతోషిస్తున్నాను" అన్నాడు రంజిత్.

ఆమె డేవిడ్ వంక చూసింది.

"అన్నయ్యా డేవిడ్ నా కళ్ళు తెరిపాడు. ఆయన మూలంగా మీరు నన్నెంతగా ప్రేమించారో నేను గుర్తించాను" అందామె.

"మైడియర్ ఫ్రెండ్, థాంక్స్" అన్నాడు రంజిత్.

ఆమె చెయ్యిని డేవిడ్ రంజిత్ చేతిలో వుంచాడు. వాళ్ళిద్దరివైపు చూశాడు.

"గాడ్ బ్లెస్ యూ!" అని డేవిడ్ కిందకు వెళ్ళిపోయాడు.

శంకరరావు అతడివైపు సూటిగా చూశాడు.

"డేవిడ్, ఏమైంది?" అడిగాడు.

"వసంత తిరిగి వచ్చింది. ఈ జీవితంలో యెన్నిబాధలనో ఎదుర్కొన్న యువతామె. ఆమెను అర్థం చేసుకోండి!" అన్నాడు డేవిడ్.

డేవిడ్ మెల్లిగా కారు దగ్గరకు నడిచాడు. అతడి వెనకనే వెళ్ళాడు శంకరరావు. డేవిడ్ కార్లో కూర్చున్నాడు.

"బాబుని రక్షించావు, డేవిడ్. నీకు నా ధన్య

వాదాలు" అన్నాడు శంకరరావు.

"రంజిత్, వసంత యిటుపైన చాలా ఆనందంగా వుంటారు" అన్నాడు డేవిడ్.

"వాళ్ళు సుఖంగా వుండడమే నాకు కావల్సింది" అన్నాడు శంకరరావు.

సైకియాట్రిస్టు డేవిడ్ తన కారును బయటకు పోనిచ్చాడు. శంకరరావు హాల్లోకి తిరిగివచ్చాడు.

"బాబూ, వసంతా పైన ఆనందంగా వున్నారే. చూసిరా" అన్నాడతను భార్యతో.

—: అయిపోయింది—